

til denne Sags videre Fremme under den Behandling, og det vil blive det høje Tings egen Sag at afgøre, hvorvidt den skal kunne fremmes helt. Det ærede Medlem ankede over, at man ved det foreliggende Lovforslag endog saa skulde have udvidet det Antal af Afgørelser, der vilde komme til at paahvile den ærede Indenrigsminister i disse Understøttelsessager udover det Antal lignende Afgørelser, som vilde følge af hans Alderdomsforsørgelsesforslag. Dette er en stor Misforstaaelse. Hvad jeg gjorde gældende her en Gang før jeg, tror jeg, var nærmest det, at naar man stillede sig paa det rene Statsforanstaltningsstandpunkt, naar man ubeløkkende lod Alderdomsforsørgelsen blive en Stats sag, der skulde gennemføres ved Statsmidler, vilde der i selve dette Princip med Nødvendighed ligge, at det maatte blive Statsmyndighedsberne og navnlig den øverste, Ministeren, der fik den endelige Afgørelse i alle enkelte Spørgsmaal. Ærede Medlemmer ville straks indse, at naar det ikke alene gælder om at afgøre den forsørgedes Stæbne, men ogsaa om Anvendelsen af Statens Midler, vil der derved komme til at paahvile Ministeren et ganske anderledes Ansvar, end naar han staar overfor denne Sag, som i og for sig fra det Synspunkt set ikke stiller Sagen anderledes end ved de andre lignende Fattigsager, som vi nu have. Ja, selv fra det Synspunkt set, at Ministeren faar den øverste Afgørelse i de enkelte Tvistepunkter, og her for denne Sags Vedkommende vil man jo se, at ogsaa en Del Afgørelser ville standses allerede ved Amtmanden, saa at Afgørelsernes Antal for Ministerens Vedkommende væsentlig formindskes derved. I det væsentligste er det min Mening, at alle Tviste- eller Tvivlsspørgsmaal ville blive endelig afgjorte i de paagældende Kommunebestyrelser, og jeg har det gentager jeg — ingen Tvivl eller Mistillid ved at lægge disse Afgørelser i disse Kommuneraads Hænder. Og saa fra et andet Synspunkt kan man parallelisere den her foreslaede Ordning med den hidtil værende med Hensyn til Fattigsager. Den Ubestemthed, der her ankes over, den kende vi alt, og den har ikke været til nogen som helst Hindrer for, at man meget godt har kunnet stonne over Kommunens Indtægter og Udgifter trods det, at Forbringerne, der komme i Mærets Løb, i Forvejen ere ubestemte. Anderledes vil det jo ikke stille sig her, uden for saa vidt at — hvad jeg venter, og hvad vistnok alle vente — Omfanget, Opgaverne ville vokse, Kravene ville blive fyldigere, og derfor maa ogsaa Midlerne til at fyldestgøre dem blive større. Heller

ikke den Splittelse, som det ærede Medlem stillede i Udsigt mellem de trængende i Kommunen, vil — forekommer det mig — komme til at antage større Dimensioner end nu. Det Krav, der stilles nu om Forsørgelse, ligger i Kommunens Haand, og det fremtidige Krav om Forsørgelse i Alderdommen ligger ogsaa i Kommunens Haand. Det, der her appelleres til, er til syvende og sidst Kommunalbestyrelsernes Humanitet og Følelse af Ansvar overfor den Sag, de ere satte til at varetage. — Maa jeg rette en Misforstaaelse, som er kommen til Orde. Naar ærede Medlemmer anke over Udtrykket „de værdige trængende“, som om der deri skulde være en Modsætning mellem de værdige trængende, som komme ind under denne Lov om Alderdomsunderstøttelse, og dem — formodentlig uværdige trængende — som komme til at være udenfor, saa er det ikke Tilfældet. Naar de Herrer ville læse det her foreliggende Lovforslags Titel, saa ville de forstaa, at der ikke ligger nogen saadan Modsætning deri. Lovforslaget handler om Alderdomsunderstøttelse til værdige trængende udenfor Fattigvæsenet; i denne Titel ligger jo udtrykkelig, at man forudsætter, at der selvfølgelig meget vel kan være værdige trængende indenfor Fattigvæsenet, saa den Modsætning har intet paa sig. Der er anket over, at dette Lovforslag skulde gaa i socialistisk Retning, i socialistisk Mand. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valgkreds (Hørup) erkendte, at man kunde ikke kalde det noget radikalt Forslag — jeg veed for øvrigt ikke, at nogen har benyttet dette Udtryk derom — men jeg vil sige, at det er lige saa lidt radikalt som socialistisk. Ærede Medlemmer maa nemlig lægge nøje Mærke til, at en social Reform behøver paa ingen Maade at have det mindste med Socialismen at bestille. Den Tanke, den Opsætelse, at Samfundet har en Følelse af sin Solidaritet, at Samfundet har den Opgave at værges, beskytte og understøtte de svage, er en Følelse af en Opsættelse, der ikke har det fjerneste med Socialismen at bestille. Grundlaget, Udgangspunktet for denne Følelse, ligger langt, langt længere tilbage, Aarhundreder tilbage, før der overhovedet var Tale om Socialisme; og det er en Følelse, som jeg tror vil følge med, vokse med Udviklingen, med selve Naturen. Jo mere den fremmes, jo mere den fastes, desto mere rodfæstet vil ogsaa denne Følelse af Samfundets Solidaritet navnlig overfor de smaa blive stærkere. Derimod er den Forestilling, man i daglig Tale forbindes med Socialismen, nærmest den Forestilling, at det er noget, der vil omvælte, noget,